

Ultraljudet

Av Diane Karlstrom och Magnus Carling

www.JohnRomeo.se

Miranda rätade på ryggen och lutade sig mot golvmoppen. Golvet blänkte. Den sandfärgade italienska marmorbänken fick henne att minnas tredagarsemestern på Ibiza, där de låst in sig på det lyxiga hotellrummet och bara gått ut på en promenad sista natten. Hotellet låg så nära havet att det bara var sand mellan sidodörren och vattenbrynet. John hade lyft upp henne och burit henne som brud ända ner till det månskensglittrande medelhavet. Hon fnissade då hon mindes hur hon mött hans blick, de spjuveraktigt busiga ögonen, och plötsligt var det som om hon kunde läsa hans tankar.

”Nej!” pep hon. Men det var för sent. Hon hade knappt hunnit andas förrän det ljumma vattnet omslöt henne. ”Din jävel!” fräste hon skrattande då hon for upp i en kaskad av väta. Hon hade slungat sig på hans rygg, armar och ben fastlåsta om hans kropp och så fick hon honom att tappa balansen. Hon försökte bita hans örlob men han snurrade runt och fick henne framför sig och med ens stod tiden stilla.

Kyssten var en sådan som romantiska filmer kulminerade i. Med den gigantiska fullmånen, den stjärnbeströdda himlen och det ändlösa medelhavet som bakgrund var det som om hon och John var ensamma i hela universum. Kyssten varade för evigt och hon fullkomligt smälte in i hans famn. Miranda log och lade handen på magen.

Hon ställde undan städutrustningen och såg på klockan. John skulle komma hem om drygt en timme. Hon hade funderat på om de skulle äta uppe på taket, eller ta det lite lättare vid köksön. Det fick bli köket. Det nyinköpta duvblå, fyrkantiga porslinet skulle se så läckert ut på marmorn. Hon öppnade den Blå Nunnan och ställde flaskan vid sidan om de tre små rosorna. Hon hade medvetet valt två röda och en vit ros. Inte för att han skulle fatta galoppen av det precis, men det kändes rätt och riktigt att deras lilla ... Miranda satte sig upp på barstolen. Deras lilla ... Vad då? Prins? Prinsessa? Hon fnissade, fy så korkat. Skorpan? Smulan? Snodden?

Grynet? Grodan? Hur kunde det vara så svårt att hitta ett bra smeknamn på deras ofödda barn? Sofia och Hans hade valt Gullet och sedan när hon föddes hade det blivit Gunilla. Sofia sa att hon visste från första dan att de skulle få en flicka. Miranda suckade. Hur kunde hon vetat det? Miranda plockade upp ultraljudsbilden och lät fingrarna sakta glida över det gryniga, obegripliga fotot. Själv kunde hon knappt fatta att de verkligen var gravida även om hon så stirrade sig blind på bilden.

Nå, smeknamn var nog något som de skulle välja tillsammans. Miranda blundade och kände hur läpparna drogs ända ut till öronen i ett lyckorus av salighet. Hon älskade John! Så enkelt var det.

Ända sedan hon var tulting, så långt tillbaka som hon kunde minnas, hade hon alltid känt sig synad med fördömande lupp av omgivningen. Hennes fosterföräldrar var väl bra, i varje fall på ytan. Inget bråk, ingen alkohol, inga droger, inga penningbekymmer, bara en kyla som svepte in hjärtat i arktisk frossa. Hur hon än försökte kunde hon inte minnas att hon någonsin fått en endaste kram. Inte på födelsedagarna, inte på julafton och inte ens då hon tog sin doktorand i konsthistoria. Ingen kram. Ingen puss. Inga vänliga, välvilliga ord av uppmuntran. Bara ljudlösa blickar. Sådana som fick henne att förstå att hon var mindre värd, att hon fattades allt det som de vuxna ville ha av henne. Vad hon än gjorde, hur hon än betedde sig, kände hon sig utpekad, nedvärderad och dömd.

Ända tills hon mötte John. Plötsligt var det som om solen skingrade allt de kyliga och grå. Utan att hon förstod hur det gått till, upptäckte hon färger i tillvaron. Färger hon bara sett och drömt om när hon beskådade konsten hon älskade så mycket. När John kom till henne, bar han med sig livet. Och nu älskade hon allt! Hon älskade livet ihop med John. Hon älskade livet. Hon älskade sig själv men mest av allt ... hon pressade båda händerna över magen medan varma, salta tårar sakta rann nerför hennes kinder. Men mest av allt älskade hon deras lille guldklump!

# # #

John Romeo säkrade pistolen, matade ut patronen från loppet och plockade ut magasinet. Han granskade pipan och lade sedan pistolen på översta hyllan i skåpet. Tre magasin gjorde vapnet sällskap och han betraktade flyktigt de svartglänsande föremålen innan han stängde skåpet. Stål, bly och krut var allt som skyddade honom mot eländet.

”Jag behöver en rustning och jag behöver en rom”, mumlade han. Klockan var halv sju, kroppen värkte av att han varit igång sedan kvart över sex. Inte ett enda avbrott. Munnen var fylld av en besk kaffesmak och han längtade efter en dusch.

”John!”

Amir dök upp, alltid lika märkligt fylld av energi och glädje. Hans vita tänder glänste ikapp med hans svarta lockar.

”Min vän”, sade John. ”Dags att gå hem?”

Amir rynkade pannan. ”Har du glömt?”

”Glömt vad?”

”Det är span ikväll. Madde tror att Leo kommer att avslöja sig.”

John svalde hårt. Han hade glömt.

”Behöver ni mig? Jag har lovat Miranda att äta middag och ...”

Amir höll upp en hand. ”Min vän”, sade han. ”Jag borde inte ens ha frågat. Du har jobbat dygnet runt de senaste dagarna och det är min tur nu. Gå hem till din Zawja, jag täcker för dig.”

”Zawja?”

”Fru, flickvän. Du vet.”

John nickade långsamt. Han visste, även om han också visste att Amir gärna tjatade om att han borde fria till Miranda.

”Ja, jag vet. Men du, är det säkert? Leo är en galen jävel och...”

”Sluta nu. Det är jag, Madde och några patrullpolis. Det är inga problem.”

John synade sin gamle vän. De hade genomfört fler uppdrag än några andra på fyran och han kände Amir bättre än någon annan. Till och med bättre än Madde, kanske rentav bättre än sig själv.

”Leo har mördat mer än ett dussin personer.”

”Det där är inte bevisat. Men jag vet, han är farlig.”

”Farlig? Han är livsfarlig, ett monster. Om det är han som har...” John svalde hårt på nytt. ”Om det är han som har kidnappat den där flickan så kommer han inte att ge upp.”

Amir suckade. ”John, vi vet inte ens om han är vid det här lagerhuset. Vi kommer att sitta i lugn och ro, avlyssna och vänta. Imorgon skickar jag dig en rapport och den kommer inte att säga någonting annat än att Allah vakade över oss.”

# # #

Miranda upptäckte för sjuttonde gånger hur hennes naglar trummade över marmorn. Hon knöt handen och skakade frenetiskt på fingrarna i ett lönlöst försök att slappna av. Slappna av? Bha! John var fyra timmar sen och inte ett ljud till förklaring. Inte gick det att nå honom på mobilen heller. Det var som om han medvetet försökte driva henne till vansinne! Hur kunde han bara? Hon flippade upp telefonens skyddande hölje och tryckte på upprepa. Redan efter första signalen hördes den smått metalliska rösten tala om för henne att nummret hon försökte nå var tillfälligt avstängt. Miranda gnisslade tänder av ilska då hon klickade fram Maddes nummer. Även det var avstängt. Inte hade han väl glömt löftet att äta middag med henne ikväll? Hon försökte nå Amir, men det var lika lönlöst. Om någon av dem varit gifta eller sambo åtminstone så hon hade kunnat nå någon som kanske visste mer.

Miranda sneglade på det vita vinet. Hon älskade vin, men nu med graviditeten hade hon bestämt sig för att hålla sig totalt nykter ända tills förlossningen. Men så arg som hon var nu kunde inte heller vara bra för barnet. Hon hällde upp en knapp deciliter. Ett par klunkar skulle lugna ner henne.

Återigen kom hon på sig själv med att naglarna trummade mot den kyliga ytan. Hon kvävde ett skrik och skuttade ner från barstolen. Hon skakade på armar och händer som om hon var en maratonlöpare som inväntade startskottet. Hur kunde han bara? Alla fantiserande dagdrömmar hon haft om hur han skulle reagera på nyheten blåste bort som om hennes ilska varit en orkan.

Plötsligt ringde telefonen. Inte hennes mobil, utan deras hemnummer. Vem ringde hem till någon klockan elva på kvällen?

”Miranda Olsson!”

”Är det här kriminalkommissarie John Romeos residens?” hördes en isande kall röst.

Med ens kände Miranda hur hon for rakt in i sin barndom där minnet av hennes känslobefriade fostermor blickade nedvärderande på henne.

”J-ja”, svarade hon lamt. ”John Romeo bor här. Jag är hans sambo. Har det hänt något?”

Ända sedan Miranda fått veta att John var polis hade det varit hennes mardröm. John hade förklarat att om något händer så kommer två uniformer, varav minst en är kvinnlig, och ringer på dörren. Hon skadade på huvudet. Det här var en telefon. Det kan inte ha hänt honom något

eftersom de inte ringde på dörren. Miranda andades ut. Ändå kände hon hur fingrarna omslöt luren så hårt att knogarna vitnade.

”Kriminalkommissarie John Romeo blev knivskuren i halsen under ett rutinuppdrag. Han vårdas nu på sjukhus och jag är bemyndigad att säga att han mår under omständigheterna väl.”

”VA?” skrek hon. ”Var? Vilket sjukhus? Sahlgrenska?”

”Jag beklagar, men den informationen är jag inte bemyndigad att dela.”

Den kvinnliga rösten lät exakt lika känslösbefriad som hennes fostermor och Miranda ryste till.

”Är han opererad?”

”Jag beklagar, men den informationen är jag inte bemyndigad att dela ut.”

”Men du sa att han mår bra, efter omständigheterna? När kommer han hem?”

”Jag beklagar, men den informationen är jag inte bemyndigad att dela ut.”

”Men för i helvete!” skrek Miranda.

”Jag förstår att fröken Olsson är invandrare, men jag tycker inte det är för mycket begärt att be henne använda sig av ett vårdat språk.” Den iskalla rösten dröp av fördömande sarkasm och med ens var det som om all ilska exploderade i ett våldsamt vulkanutbrott.

”Din jävla rasistiska isflata ...”

Klick.

Miranda tappade andan och stirrade på luren. Hon blinkade oförstående ett par gånger innan hon greppade vidden av det som hänt.

# # #

Redan då John stack nyckeln i låset visste han att något var fel. Han svalde hårt och öppnade dörren.

”Miranda?”

Tystnaden som mötte honom var kompakt. Den välstädade lägenheten doftade syrén och grönsåpa. Han krängde av sig skorna, hängde upp jackan och drog fingrarna innanför bandaget som virats aningen för hårt runt halsen. Det lättade något, men det mentala obehaget ökade för varje steg han tog.

”Miranda?”

Lägenheten var tom. Han tog trapporna upp till vinden i fem långa kliv. När han öppnade de dubbla dörrarna hördes ett svagt vinande från terrassen där försommarbrisen fick den grönskande oasens blad att rassla.

”Miranda?”

Han gick tillbaka till köket. En svag doft lockade honom att öppna ugnsluckan där han fann en knappt ljummen tunisisk köttfärslimpa i glasform. Han behövde inga grytlappar då han drog ut läckerheten. Han grep en sked och slog sig ner vid bordet. Visst, hon skulle skälla ut honom för att han åt direkt ur formen, men han var hungrig och hon var borta.

Var hon sur för att han jobbat över igen? Det hade varit ett ögonblicks impulsivt beslut han fattat i samma sekund som han var på väg att köra hem. Det hade inte varit meningen, men span hade larmat om att Leo siktats kånkande på en stor väska som galningen rullat till en blå Volvo och sedan lastat i bagagen. Amir och Madde hade kastat sig i Humlan och själv hade han helt enkelt följt efter. Tack och lov. Han hade lyckats snubbla in på scen just som mördaren var på väg att släcka ljuset för Amir och bara genom att kasta sig själv som sköld mellan Leos kniv och Amir hade de lyckats få övertaget och tvinga ner dåren på marken. Det sjunde kidnappningsoffret, Susanne Rasmudssen, hade kunnat kliva ut ur väskan i bagageutrymmet på egna ben. Allvarligt talat hade han inte ens märkt att kniven rispat hans hals. Men det hade ju såklart blivit ett jävla liv med ambulans, operation, sju stygn och upprörda kollegor. Han hade bett Madde förklara för Miranda, men det var inte förrän långt senare han förstått att hon också blivit skadad och därför tvingats delegera meddelandet till OP där Ingegerd Algotsson råkat sitta jour. Av alla människor! Det snorkiga benranglet stack inte under stol med hur vämjeligt rasistisk hon var. Fan vet vad hon sagt till Miranda. Att döma av hennes frånvaro nu, måste det dock ha varit ett av de mindre trevliga samtalen.

John försökte för tolfte gången nå Mirandas mobil. Men den var avstängd. Han var trött. Sovrummet badade i solnedgångens färger. Det stora fönstret var fläckfritt renskurat. Han klädde av sig, klev in för en snabb dusch där han noga aktade bandaget runt halsen.

Det var inte förrän han drog överkastet från sängen som han upptäckte ringen. Den låg i en liten plastpåse fäst med säkerhetsnål på hennes kudde. Ingen lapp. Inget brev. Ingen förklaring. Bara förlovningsringen. Lika ensam och övergiven som han.

John lät huvudet sjunka ner på kudden. Trots att lakana var rena kände han ändå hennes doft. Han famnade kudden och kände hur en ensam tår vilset irrade nerför kinden och sögs upp av bandaget kring halsen.

Miranda hade lämnat honom.

Den här novellen är ett extramaterial till böckerna om John Romeo. Du hittar mer information och material på www.JohnRomeo.se.